

[Foul Dam.]

føre en sag? Eller er det bare nogle, hvorom man siger: disse mennesker kunne måske engang blive lovbyggere?

Dette sidste må i hvert fald være helt urimeligt. Vi kan alle sammen blive lovbyggere i en eller anden situation. Jeg ved, at justitsministeren var lovbyggere i en vis situation under besættelsen. Jeg håber, han er stolt af det, vi andre er glade for, at han var det, og jeg regner med, at der i en række andre situationer kan blive behov for, at nogle af os bliver lovbyggere. Derfor vil vi alligevel nødig arresteres i dag. Vi vil også nødig mistænkeliggøres eller registreres i dag. Ja, nogle af os står i så mange bøger i forvejen, så det gør ikke så meget, men alligevel.

Hvad er meningen? Er det meningen, at regeringen vil tvinge det regeringsparti, som stærkest har været imod de hemmelige kartoteker, til at acceptere en kendsgerning — en kendsgerning, som står i modstrid med de ord, der er blevet anvendt?

Derudover trækker hele denne aktivitet nogle skel op i samfundet, som jeg simpelt hen ikke fatter at regeringen er interesseret i at skabe. Regeringen siger, at det er nogle ganske bestemte små venstreorienterede grupper, man frygter, og man siger, at de overtræder den ene eller den anden straffelovsparagraf. Det får vi nu se hvad domstolene mener om. Jeg er ikke så helt sikker på, at man, som det blev sagt af en bestemt vicepolitinspektør, kan gennemføre en sag til fældende dom i de sager. Men det er lige meget. Det, man gør her, er jo ikke, at man skaber luft mellem disse små grupper og hele resten af samfundet. Man anvender metoder, som sætter et skel et helt andet sted i samfundet, nemlig mellem de grupper, som føler sig forpligtet til at være loyale over for regeringen, ligegyldigt hvad regeringen foretager sig, og så at sige alle andre i samfundet. Først og fremmest alle dem på den anden side; der siger: grundloven er til for at bruges; frihedsrettighederne er frihedsrettigheder, der gælder for alle i samfundet, ikke alene for dem, som med munden bekendt sig til friheden, men også for nogle af dem, hvis forhold til friheden man måske godt kan være lidt betænkelig ved. De skal i et demokratisk samfund bekæmpes med andre metoder end politimetoderne. I et

demokrati har også de, der vil bekæmpe friheden, deres fulde ret. En række af disse mennesker, der her er tale om, har ikke megen sympati hos mig, men de har efter min mening den fulde frihed til at være her, til at udtrykke deres meninger og til at arbejde for deres synspunkter inden for straffelovens rammer og under ansvar for domstolene. Hr. Langkilde nævnte dette „under ansvar for domstolene“. Det er helt klart, at dette er et ansvar for domstolene, det er ikke et ansvar over for politiet.

Hvad mener man egentlig med at konsolidere en front, hvor de, der er levende optaget af demokratiet, kommer i modsætning til den politik, som regeringen fører? Tror man, at man derigennem er i stand til at etablere en samling af alle borgerlige og bevarende kræfter bag regeringen? Der er også andre bevarende kræfter i dette samfund, som vil leve længere end den nuværende regering, meget længere, hvilket selv regeringen vil være enig i, håber jeg.

Gør man alt dette, fordi man skal tale om noget andet? Det tror jeg ikke på. Der er nogle, der har sagt det, og jeg kan forstå, at man siger det. Men tror man virkelig, at det tjener noget formål at konsolidere de bevarende kræfter på denne måde og at støde store grupper, som er levende optaget af friheden, levende optaget af alles ret til at tale frit og til at virke frit politisk, fra sig?

Jeg tror, det må siges, at hvis den politiske frihed ikke er absolut, så eksisterer den slet ikke. Man kan ikke sige: disse mennesker er pæne, de har den politiske frihed; disse andre mennesker er ikke så pæne, de har kun en begrænset politisk frihed, de skal hele tiden omgærdes af politiet; hver gang de bevæger sig ud i noget, som er bekymrende, skal vi sætte pigtråd omkring dem.

Der findes en meget berømt tegning af den for længst afdøde tegner Johannes Holbek, hvor man præsenterer en ung mand med ordene: „Denne unge mand har jeg indrømmet den mest ubegrænsede ytringsfrihed. Han tænker som jeg.“ Er det den ytringsfrihed, man ønsker at sikre? Den har vi, det ved jeg nok. Men vi skal også have den, hvor alle de, som er uenige med os, hvor alle de, som udtaler sig på en så hånende måde om demokratiet, som hr. Kjær Rasmussen gjorde, har ret til at tale og ret til at være her, ret til ikke at føle sig kræns-